

Det er en kold tid ...

Lige så dejligt det er at se, at psykiatrien er blevet et fast punkt på dagsordenen, lige så trist er det at vidne, at Aarhus Kommune igen skærer ned på de svageste borgere i vores samfund.

I 'Den etiske fordring' skriver K. E. Løgstrup, "at den enkelte aldrig har med et andet menneske at gøre, uden at han holder noget af dets liv i sine hænder ...". Det gælder i sandhed også Aarhus Kommune som serviceorgan. De burde holde de borgere i hånden, som ikke selv kan, men med alle disse skrøbelige medborgere kan det svært at få øje på i praksis, at de får den hjælp og støtte, de har behov for.

Hjerterne på det politiske og administrative niveau er i stort omfang blevet kolde, hvor de burde være varme og favnende, men er det ikke - empatien er væk, erstattet af en økonomisk regnestok, hvor det ene og alene handler om målopfyldelse, og at få så mange borgere igennem systemet som overhovedet muligt, for det er der penge og anerkendelse i – en spareøvelse, som koster på det menneskelige plan og i det kostbare relationsarbejde, som af de fleste behandlere anses for nøglen til en succesfuld behandling.

Det er skammeligt, at området endnu en gang står for tur og servicen dermed forringes yderligere.

Det har været til genstand for stor frustration, at jeg har læst oplægget til "balanceplanen", for balancen har jeg svært ved at få øje på.

Kort opsummeret handler balancen kun om at finde så store besparelser inden for området med Sociale Forhold som muligt. Vi går ikke længere på en knivsæg, nej der er skåret ind til benet og mange steder alt for langt. Med de 29 spareforslag har Aarhus Kommune brugt den store sparekniv og skåret ind i et område, som i forvejen er trængt.

Aarhus Kommune har så rigeligt bevist, at de kan spare. De ligger i top tre over de kommuner, der bruger færrest penge pr. borger i alderen 18-64 år på voksenhandicapområdet. Det er bestemt ikke noget, jeg som skatteyder i Aarhus Kommune er stolt af. Og hvor er det dog trist at læse, at Aarhus Kommune bruger så få midler på at få de svageste på fode igen - eller i det mindste hjælpe dem til at fungere i deres hverdag. Kommunen må nødvendigvis blive målt på behandlingen af dets svageste borgere. Alle mennesker har en betydning og en plads i samfundet.

Et andet sparekneb Aarhus Kommune allerede har implementeret er omorganiseringen og sammenlægningen af Sociale Forhold og Beskæftigelsesområdet. "Den nye organisering i Sociale Forhold og Beskæftigelse skaber værdi for borgerne, og samtidig tydeliggør sammensmeltningen af socialområdet og beskæftigelsesområdet, at den økonomiske ubalance er en opgave, der skal løses i fællesskab og på tværs af områderne. Alle skal bidrage for at et samlet Sociale Forhold og Beskæftigelse kan reducere udgifterne markant men med mindst mulig påvirkning af borgere, pårørende og medarbejdere" – med andre ord skal en spareøvelse ved at sammenlægge to områder ende med at koste langt mere for den enkelte end ellers tiltænkt. Beskæftigelse og sociale forhold hænger for mig ikke

sammen, og burde bestemt heller ikke gøre det i en økonomisk kontekst, da beskæftigelsesområdet og sociale forhold er reguleret forskelligt og balancen mellem de to områder ikke er ligevægtige.

Der skal ifølge baggrundsmaterialet til balanceplanen: "igangsættes [et arbejde red.] med balanceplanen for 2020, men som skal undersøges og udfordres endnu mere med en 10-års plan benævnt stabiliseringsplanen frem mod 2030." Undersøges ...det smager af flere analyser af (eksterne) konsulenter, som i den grad koster penge – penge som ikke er nogen steder vel og mærke. Det spares der ikke på. Disse penge var nok langt bedre brugt på kerneområdet, så borgerne kan mærke det i deres hverdag.

" ...borgere med svære psykiske vanskeligheder udskrives fra indlæggelse med massive støttebehov." Ja, det har været en fejlprioritering af rang, at vi som økonomisk rigt samfund i den grad har fravalgt at hjælpe de kronikere og svært syge medborgere, som kæmper med livet og deres lidelser. Empatien er druknet i ønsket om magt og flere penge til det enkelte individ. Denne prioritering synes i den grad forfejlet, da det koster menneskeliv at nedprioritere sundhedsvæsenet og i den grad psykiatrien (både kommunalt og i regionsregi). Det er intet mindre end beskæmmende, hvad jeg dagligt er vidne til i psykiatrien - både på regions- og kommunalt niveau. Presset fra "systemet" er umenneskeligt og mennesker, som kunne få et fornuftigt og værdigt liv, går til grunde, fordi de ikke får den fornødne hjælp og støtte.

Der bliver postet ca. 100 mio. kr. i den regionale psykiatri via finansloven for 2020, men det lukker ikke en gang det efterslæb, som psykiatrien står med – psykiatrien bløder. Og når behandlingen enten ikke følges tilstrækkeligt op af kommunens socialpsykiatri eller ambulans, ender de syge borgere med at blive endnu mere syge og isolerede, hvilket fører til flere indlæggelser eller i værste fald selvmord. Det koster simpelthen for meget at nedprioritere socialpsykiatrien – både på den økonomiske plan og på det menneskelige, ikke kun for den syge borger, men også for de pårørende, som ofte er magtesløse og desperate.

Psykisk sygdom koster samfundet dyrt i afledte udgifter til bl.a. sygedagpenge og førtidspension til den syge borger og til tabt arbejdsfortjeneste til pårørende, penge som kunne gøre gavn andre steder. Udviklingen skal vendes mod et langt større fokus på at forebygge og rehabiliterer end at helbrede. Dette gøres med den rette tid og støtte til et relationsarbejde. Hele samfundet kunne spares for en stor udgift ved en prioritering af området.

Vi taber alle sammen meget ved denne spareøvelse, mens dem det går ud over, nemlig de svage og udsatte borgere, sjældent har overskuddet til at råbe op.

Jeg tillader mig afslutningsvis at håbe at smilet atter kan finde vej til Smilets By og at Aarhus Kommune finder tilbage til en værdig socialpolitik.

Kasser og økonomi over liv.

Med venlig hilsen
Hanne B. Nielsen.